

Fra arkivet: 1969

PUBLISERT 2. september 2015

Politikk og fag

Styret i NPF har i det siste vært opptatt av hvordan NPF kan vise et sterkere sosialpolitisk engasjement, både som forening og ved virksomhet som kunne stimulere de enkelte medlemmer.

Ideen til et sterkere foreningsengasjement på den sosialpolitiske front har hos noen av oss funnet næring ved å følge den virksomhet som NOSO (sosionomenes yrkesorganisasjon) har drevet. Sosionomene har i de siste få årene systematisk tatt opp på sine landsmøteseminarer nettopp problemer som reiser seg for fagfolk i spenningsfeltet fag – politisk engasjement – sosialpolitisk ansvar – forebyggende virksomhet.

Årets landsmøteseminar om forholdet mellom folkevalgte og fagpersonalet tar opp kanskje nettopp kjernepunktet når det gjelder fagfolks sosialpolitiske engasjement. Den naturlige vei for fagfolk å gå for å påvirke det sosiale hjelpeapparatet i den hensikt å forbedre, forandre og videreutvikle, er gjennom de folkevalgte organer. Man kan via skriftlige og muntlige henvendelser søke om større bevilgninger, komme med forslag til forandringer eller gi informasjon.

Men det som man kan komme til å oppleve i slike forsøk er at man ikke når frem med sine synspunkter. Den ønskede forandring skjer ikke, det fortsetter som før (...). I en slik situasjon er det lett å gi opp. Man kan legge skylden på de folkevalgte organer, klage på edruskapsnemder, barnevern og sosialstyret, ty til luftige generaliseringer om det kapitalistiske samfunns misærer, og bli i denne misfornøyde stengte tilstand.

Når NOSO nå går til det skritt å prøve å nærme seg dette er det et forsøk på å utforske problemet for å finne frem til veier å gå. Sosionomene står i sitt arbeid i en mer direkte kontakt med de folkevalgte organer enn psykologene. Vi har jo ofte sosialarbeideren som en buffer mellom oss selv og de andre som en buffer så og si. Men om man som psykolog prøver å drive sosialpolitisk virksomhet i noen form, vil problemet bli aktuelt.

Hvem skal bestemme over det sosialpsykiatriske hjelpeapparatet, trygder og andre stønadsordninger, via institusjonsbygging, til barnevern, og behandlingstilbud for barn og voksne? Er det fagfolk eller politikere? Psykologen vil gjerne ha kommentarer omkring dette tema.

Fra én usignert leder, august 1969

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 9, 2015, side 804